

579

1804. Ἀναφορὰ τῶν προεστώτων Ὑδρας πρὸς τὸν διερμηνέα τοῦ Στόλου Παν. Μουρούζη, ἀπὸ 16 Μαρτίου, ἐν 25, τ. 2, σ. 145-146.

«... παρακαλοῦμεν... ὅταν ἔρχονται ἄνθρωποι, κινοῦντες ἀγωγὴν καθ' ἑτέρων, ἂν δὲν ἔχουν ἀποδεικτικὸν ἐ(ν)σφράγιστον τῆς Κοινότητός μας, οἱ τοιοῦτοι, ὅποιαςδὴποτε τάξεως εἶναι, εἴτε ἐκ τῶν πτωχῶν, εἴτε σουδίτων, νὰ μὴν εἰσακούωνται καὶ νὰ ἐνοχλοῦν τὸ χουζούρι τοῦ... ἐφένδη μας, νὰ τοὺς δίδῃ μπουγιουρουλδὶ, ἀλλὰ ὅποιος καὶ ἂν ἔχῃ διαφορὰς, μὲ γράμματα τῆς ἐκλαμπρότητός σας νὰ ἔρχεται, ὅπου νὰ θεωρηθῇ ἡ διαφορὰ του μὲ τὸ μαραφέτι τῆς καντζελλαρίας, κατὰ τὰς τοπικὰς μας συνηθείας».

580

1804. «Θεσπίσματα», ἡ Ναυτικὸς Νόμος Ὑδρας, τῆς α' Φεβρουαρίου. Τὸ κείμενον ἀπωλέσθη· διατάξεις τινὲς διεσώθησαν ἐκ τῆς μνείας τούτων εἰς ἔγγραφα τῆς ἐποχῆς· παρατίθενται ταῦτα κατωτέρω. Τὸ ἐν 207, σ. 72-81, δημοσιευθὲν κείμενον, ἐξ ἄρθρων 29, εἶναι μεταγενέστερον κατασκευάσμα· πρβλ. 234, σ. 16-17 καὶ 25, τ. 3, σ. 456, σημ. 2.

(κεφ. θ') «... ὅποιον καράβι λάβῃ ζημίαν ἀπὸ τὸ ἀλιμβερίσι, εἴτε πολλήν, εἴτε ὀλίγην, τὴν αὐτὴν ζημίαν νὰ ἔχουν νὰ τὴν ἀποσώσουν οἱ τε σύνδροφοι καὶ τὸ καράβι, διὰ νὰ σώζεται ἡ σερμαγιά καὶ τὰ βλυσιδία ἀκέρατα, τὰ δὲ διάφορα τοῦ αὐτοῦ ταξιδίου νὰ τὰ χάσουν οἱ κρεδιτόροι». (ἐν 25, 2, σ. 316-318).

(κεφ. κα') «... Τὰ καράβια ὅπου ναυλωθῶσι ἀπὸ τὸν λεβάντε καὶ μετρήσουν φόνδα ἀπάνω εἰς τὰς πραγματείας ὅπου ἤθελαν ἐμβαρκαροῦσι καὶ εἰς τὸν πηγαιμὸν τοὺς πιασθῶσιν ἀπὸ ἄρμαμένα ἢ ἀπὸ κουρσάρικα καὶ δι' αἰτίας καμφοῦ τὰς αὐτὰς πραγματείας πρέζα καὶ ἀποφασισθῇ καὶ χαθῶσι τὰ καπιτάλια, καὶ δοθῇ ὁ ναῦλος, νὰ μὴν ἠμποροῦν νὰ τὸν μετρήσωσι, ἀλλὰ νὰ ἔλθωσι ἐνταῦθα καὶ ἐρχομένων, νὰ γένῃ ἡ θεώρησις ἐκ τῶν ἐκλελεγμένων καμπιαδόρων καὶ ὅ,τι ἀποφασισθῇ, νὰ πράξωσιν». (ἐν 25, 3, σ. 456-457).

«... Τὰ καμβία θαλάσσια τῶν καραβίων τῆς πιάτζας ταύτης, στερεωμένα εἰς τὰ 1804 Φεβρουαρίου α', εἰσὶ τὰ ἀκόλουθα: Δηλαδή, διὰ Σικελία καὶ Μάλτα 18,1/2 %, διὰ Λιβόρνον καὶ Γένοβαν 22,1/2 %, διὰ Φραντζαν, τὰς νήσους Μαγιόρκας καὶ Μαόνε καὶ τὴν παράλιον τῆς Ἰσπανίας μέχρι Καρθαγένοβας 25 %, ἀπὸ Καρθαγένοβας δι' ὅλης τῆς παραλίου ἄχρι Κάδιξ 30 %. Καὶ εἰς Λισβώνα 35 %. (ἐν 25, 5, σ. 312).

«... Ἀμα πωλήσῃ ἐν ἀπὸ τὰ καράβια μας τὸ κάρικόν του καὶ ἀπὸ τὴν ξεκαθάρισίν του καὶ ἔρευναν τῶν συνδρόφων φανῇ, ὅτι ἐβγῆκαν τὰ καπιτάλια μὲ τὰ συνηθισμένα τοὺς διάφορα μόνον, ἐγίνετο ἐκ τῶν ἐνστατίων τοῦ αὐτοῦ συστήματος ἐκείνη ἡ συγκατάβασις, ὅπου ἐκρίνετο εὐλογος, ἐκ τῶν διαφορῶν, διὰ νὰ λάβδον καὶ οἱ σύνδροφοι διὰ τοὺς κόπους τοὺς ὀλίγον τι καὶ τὸ καράβι διὰ τὸ χάλασμα χαλακίων καὶ πανίων». (ἐν 25, 2, σ. 258-259).

«... Ἐνα καράβι, ὅπου βάλῃ τὸ φορτίον του ἀπὸ τὴν Μαύρην Θάλασσαν καὶ ἀκολουθήσῃ τὸ ταξιδίον του δι' Εὐρώπην, εἶναι τὰ διάφορα ἀποκομμένα πρὸς 40 %, εἰ μὲν πωλήσῃ εἰς Λιβόρνον ἢ εἰς Γένοβαν· καὶ ἐὰν ἀπὸ ἐκεῖ ἤθελεν πιάσει νέον ταξίδι ἢ διὰ λογαριασμόν του, ἢ μὲ τὸν ναῦλον, νὰ εἶναι εἰς χρέος ὁ ρεῖσης νὰ στείλῃ τὰ διάφορα τοῦ ἄλλου ταξιδιοῦ

πρὸς τοὺς παρτινεβέλους του, νὰ τὰ δίδουν τῶν καμπιαδόρων· εἰ δὲ καὶ δὲν τὰ στείλῃ, τὰ αὐτὰ διάφορα νὰ προσθέτῳ κοντὰ εἰς τὴν ἄλλην σερμαγίαν καὶ αὐτὰ νέα σερμαγιά, ἥτοι τὰ 100 νὰ γίνονται 140 καὶ νὰ ἀγροικῶνται εἰς ρεζίγον τῶν καμπιαδόρων καὶ νὰ κορέρῃ τὸ διάφορον πρὸς 1, $\frac{1}{2}$ παρὰ τὸν μῆνα τὸ γρόσι, ἀφ' ἡμέρας ὅπου κάμῃ ἀρχὴν τοῦ νέου ταξιδίου, ἕως νὰ ἔλθῃ εἰς Ὑδραν». (ἐν 25, 2, σ. 261–263).

ΣΗΜ. Ἐν τούτοις, ἐν 221, τ. 1, σ. 249–251 δημοσιεύεται κείμενον ἐκ 12 ἄρθρων, ἐξ ἀτελοῦς ἀντιγράφου ἐν ΓΑΚ, τοῦ ἐκδότου «βελτιώσαντος τὸ λεκτικὸν καὶ ἀποσκορακίσαντος τὰς τουρκικὰς καὶ ἰταλικὰς λέξεις», ὡς ὁμολογεῖ αὐτόθι, σ. 248.

581

1804. Ἐγγραφον, 23 Αὐγ., διορισμοῦ προεστοῦ τοῦ χωρίου Γ ο ὑ ρ α, ἐπικεκυρωμένον παρὰ τοῦ ἐπ. Θαυμακοῦ Ἀθανασίου, ἐν 341, σ. 13.

«Διὰ τοῦ παρόντος μας γράμματος φανερώνομεν ἡμεῖς οἱ ραγιάδες Γουριῶτες ἅπαξ ἅπαντες, μικροί τε καὶ μεγάλοι, ὅτι ἐσυμφωνήσαμεν ὅλοι μας καὶ ἐπήγαμεν καὶ ἐπαρακαλέσαμε τὸν κύρ Θεόδωρον Λογοθέτην καὶ τὸν ἐβάλαμεν προεστὸν εἰς τὴν χώραν μας, διὰ νὰ μᾶς κυβερνήσῃ ὅσον εἶναι τῶν δυνάμεών του καὶ ἔχομεν ὅλοι μας μὲ ὅλον μας τὸ χουσνοντλίκι νὰ τὸν ἀκολουθήσωμεν κοντά του εἰς ὅσα ἤθελε μᾶς προστάξῃ. Καὶ ἂν ἤθελε ὅμως κανεὶς ἀπὸ ἡμᾶς νὰ τὸν κατατρέξῃ, ἔχομεν ὅλοι ἡμεῖς νὰ τὸν ἀποκριθῶμεν καὶ αὐτὸς νὰ μένῃ ἡσυχος. Καὶ ἂν ἤθελε τὸν ἀκολουθήσῃ κανεὶς ἑσθῶς ἐδῶ ὅπου βρίσκεται εἰς τὴν δουλειάν μας, ἔχομεν νὰ τὸ ἀποκριθῶμεν ἡμεῖς, ἡ χώρα. Καὶ ἂν οὕτως παραλλάξωμεν ἀπὸ ἐτοῦτα ὅπου γράφομεν ἐκ τῶν ἐδίων χειρῶν μας, ἔχει νὰ μᾶς παιδεύσῃ μὲ τὸν ἀγᾶ μας, ἢ μὲ ἄλλην κρίσιν, ὅποιαν θέλει. Καὶ διὰ τὸ ἀληθές, ἐδόθη τὸ παρὸν μας εἰς χεῖρας τοῦ κύρ Θεοδώρου Λογοθέτου καὶ ἔστω εἰς βεβαίωσιν».

582

1804(?)—Χρονικὸν ἐκ τοῦ Κώδικος ἐπισκοπῆς Δελβίνου, ἐν 255, σ. 64.

«... Οἱ πολῖται ἐζήτησαν ἐξ αὐτοῦ (τοῦ ἀρχιερέως Παρθενίου) διὰ ἓν συνοικέσιον κατὰ τὸν Ἀρμενόπουλον εἰς τὸ χέρι τοῦ προεστῶτος καὶ τοῦ εἶπαν νὰ δόσῃ ἄδειαν ἐξ ἀνάγκης. Ὁ δὲ ἀπεκρίθη λέγων : εἶμαι προεστὼς νὰ παρατηρήσω, ἔπειτα νὰ πράξω· ἐπαρατήρησα λοιπὸν καὶ κατὰ τὴν ιδέαν μου δὲν πράττω· νὰ, αὐτὸ μὲ διατάττουν οἱ θεῖοι νόμοι !. Τούτου ἕνεκα ἐσυγχίσθησαν ἀναμεταξὺ καὶ ἀπερνῶντας καιρὸς, ἔγραψαν οἱ πολῖται γράμματα εἰς τὴν μητρόπολιν Ἰωαννίνων καὶ διὰ χρημάτων τοὺς ἔστειλαν τὴν ἄδειαν τοῦ ποθουμένου συνοικεσίου. Τοῦτο μαθὼν ὁ Παρθένιος, τοῦ ἐφάνη προσβολὴ καὶ κατηγορία, ἔκαμε καὶ αὐτὸς παρενθὺς τὴν παραίτησίν του...».

583

1805. Ἐγγραφον δημογερόντων Ζαγορίου, ἀπὸ 25 Σεπτεμβρίου, εἰς ἐπιστολὴν Ἀθ. Ψαλίδας, περὶ ἰσχύοντος ἐθίμου αὐτόθι περὶ δικαιωμάτων δανειστῶν προικοδότου ἐπὶ τῆς προικός, ἐν 107, σ. 321–322.

«... Εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν... τὸ κανόνι τοῦ Ζαγορίου δὲν ἀναιρεῖ τὸ νόμιμον. Ἡ

